

[Boligministeren.]

mination, hvis der ikke kunne tages særligt hensyn til de industrialiserede typehusfirmaer. Hertil kommer — og det er vel det mest afgørende — at reguleringen ikke har til formål at skaffe arbejdsløshed inden for byggesektoren og altså heller ikke inden for de almindelige håndværksfag. Er der ikke brug for den kapacitet, som håndværksmesteren har, til et øget industribyggeri eller landbrugsbyggeri, vil kommunerne give tilladelse til regulerede arbejder, som ønskes gennemført i kommunen.

Den ordning, som jeg har omtalt foran, har ikke uden videre kunnet sættes i værk i hovedstadsområdet, dvs. de 3 hovedstadsamter. Her er tale om et stort område, som byggemæssigt hænger stærkt sammen, uanset at området omfatter mange selvstændige kommuner. Den enkelte kommunalbestyrelse kan derfor her ikke på samme måde som i andre områder af landet, danne sig et skøn over, hvordan en tilladelse vil påvirke byggekapaaciteten i området. Det er derfor fastsat, at de tilladelser, den enkelte kommunalbestyrelse kan give, ikke må overstige gennemsnittet af byggetilladelser til vedkommende formål i de to foregående finansår. Er der behov for og byggekapaacitet til yderligere byggeri, kan kommunen af boligministeriet få tilladelse til at give yderligere tilladelser.

Det har været kritiseret, at der på denne måde er gennemført strammere bestemmelser for hovedstadsområdet end i det øvrige land. Det har i denne forbindelse også været fremhævet, at arbejdskraftsituationen har været mindre spændt i hovedstadsområdet end i det øvrige land, og at det følgelig skulle være helt ulogisk, at der er gennemført en strengere regulering i hovedstadsområdet end i det øvrige land. Ordningen er ikke udtryk for, at reguleringen skal være strengere i hovedstadsområdet end i det øvrige land, men skyldes, som jeg før har sagt, de særlige forhold, der hersker i hovedstadsområdet af administrativ art.

Da reguleringen blev sat i værk, overve-

jede vi, om grænsen for de tilladelser, der skulle kunne gives, skulle være gennemsnittet af tilladelser i de sidste 3 år. Det ville have givet et noget større gennemsnit. Det ville også have været lidt vanskeligere for kommunerne at tilrettelægge ordningen på dette grundlag. Det første af sammenligningsårene ville have været året forud for det ret betydelige antal kommunale sammenlægninger, der fandt sted pr. 1. april 1970. Hertil kommer, at det på forhånd var vanskeligt at skønne over, om den ene eller den anden grænse var den mest rigtige. Vi valgte derfor gennemsnittet af de sidste 2 år som grundlag for reguleringen, vel vidende, at denne retningslinje var mere streng, end gennemsnittet for de sidste 3 år ville have været. Det må ses i sammenhæng med, at det ville have været mere ubehageligt at stramme reguleringen, når den først var gennemført, end at lempe den på et senere tidspunkt ved at give yderligere tilladelser. Efter reguleringens iværksættelse har ministeriet indhentet oplysninger fra kommunerne i hovedstadsområdet. Disse oplysninger har vist, at mange kommuner inden reguleringen har givet så mange tilladelser, som de kan, efter gennemsnittet.

Da presset på byggekapaaciteten som nævnt ikke er stærkest i hovedstadsområdet, er jeg klart indstillet på på grundlag af de oplysninger, vi nu har, at overveje at give kommunerne yderligere tildelinger i den nærmeste tid.

Jeg vil herefter gerne knytte nogle kommentarer til de synspunkter, der har været fremsat i tiden efter reguleringens iværksættelse.

Det er blevet sagt, at reguleringen er gennemført for at sikre plads til et øget almennyttigt byggeri og for at få de ledige lejligheder i dette byggeri udlejet. Denne påstand kan jeg blankt og helt afvise. Vi regner ikke med i år at udstede flere bevillinger til almennyttigt byggeri, end vi gjorde i fjor, dvs. mellem 10.000 og 11.000 lejligheder, uanset at den ramme, vi har for det almennyttige byggeri, er 13.000 lejligheder. Uan-